

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-292/22
26.05.2022. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Радомана Спариха, председника већа, Злате Несторовић и Зорице Ђурић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези чланова 61. Кривичног законика, одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног, адвоката Властимира Ананијева из Крагујевца, изјављеним против пресуде Основног суда у Крагујевцу К-99/21 од 07.01.2021. године, у седници већа одржаној у смислу члана 511. став 1. Законика о кривичном поступку, у присуству браниоца окривљеног, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, дана 26.05.2022. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Властимира Ананијева и пресуда Основног суда у Крагујевцу К-99/21 од 07.01.2021. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К-99/21 од 07.01.2021. године, оглашен је кривим АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) и 7 (седам) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 17.11.2021. године до 17.01.2022. године.

Од окривљеног је одузета имовинска корист на основу чланаова 91. и 92. КЗ у износу од 11.000,00 динара, прибављена на штету оштећених ББ и ВВ, па се окривљени обавезује да наведени износ уплати у буџет Републике Србије, у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. На основу члана 258. став 4. ЗКП, окривљени је обавезан да на име имовинскоправног захтева плати оштећенима и то, ГГ износ од 10.000,00 динара, привредном друштву „Владекс бехатон“ износ од 76.495,00 динара, привредном друштву „Трнава промет“ износ од 20.000,00 динара, које је дужан да плати у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су за остваривање имовинскоправног

захтева у износу већем од досуђеног наведени оштећени, а оштећени ДД у целини, упућени на парнични поступак.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара и трошкове кривичног поступка унапред исплаћене из буџетских средстава суда у износу од 640,00 динара, као и да плати ОЈТ Крагујевац трошкове кривичног поступка унапред исплаћене из буџетских средстава тужилаштва у износу од 20.251,57 динара, у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док ће о осталим трошковима кривичног поступка суд одлучити посебним решењем, у смислу члана 262. став 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП).

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили:

- Основни јавни тужилац у Крагујевцу, због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу првостепену пресуду преиначи и окривљеног осуди на казну затвора у дужем трајању, и

- бранилац окривљеног, адвокат Властимир Ананијев, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, првостепену пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или исту укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу у поднеску КТЖ-300/22 од 17.05.2021. године је предложио да Апелациони суд у Крагујевцу усвоји као основану жалбу Основног јавног тужиоца у Крагујевцу, преиначи пресуду Основног суда у Крагујевцу К-99/21 од 17.01.2021. године и окривљеног осуди на казну затвора у дужем трајању, а жалбу браниоца окривљеног одбије као неосновану.

Апелациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 511. став 1. ЗКП, у присуству браниоца окривљеног, адвоката Властимира Ананијева, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, на којој је размотрио списе предмета и испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, у смислу члана 451. став 1. ЗКП, па је по оцени навода и предлога из жалби, као и писаног изјашњења Апелационог јавног тужиоца датог у наведеном поднеску и објашења изнетих у седници већа, нашао:

Жалбе су неосноване.

Пре свега неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, које у образложењу жалбе није ближе конкретизована, већ се жалбени наводи у суштини свде на оспоравање чињеница које су предмет доказивања, на начин како их утврђује првостепени суд, односно, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а са тим у вези и погрешне примене кривичног закона.

Наиме, побијајући пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у наведеној жалби се истиче да окривљени АА није извршио кривично дело за које се оптужује и наводи, да је суд изведене доказе ценио на штету окривљеног, да се првостепена пресуда заснива на претпоставкама и произвољним закључцима, јер не постоји ни један сигуран и недвосмислен доказ да је окривљени извршио радње за које је оглашен кривим и осуђен. Указује се да нико од испитаних оштећених и сведока није видео нити чуо или на други начин сазнао да је окривљени АА извршио наведено кривично дело, као и да је његов исказ из предистражног

поступка изнуђен психичким и физичким злостављањем окривљеног у полицији пре доласка браниоца.

Међутим, Апелациони суд налази да је првостепени суд изведене доказе правилно ценио, у смислу члана 419. став 2. у вези члана 428. став 8. ЗКП, испитујући са једнаком пажњом чињенице које терете окривљеног, тако и оне које му иду у корист, заснивајући пресуду на чињеницама у чију је извесност уверен, при чему је за све своје ставове и оцене у погледу чињеница које су предмет доказивања изнео одређене, довољне, јасне и правилне разлоге, а који нису доведени у сумњу сопственом анализом доказа изнетом у жалби браниоца окривљеног.

Апелациони суд такође налази да нису основане тврдње у жалби браниоца окривљеног АА да је признање окривљеног у предистражном поступку изнуђено употребом физичке и психичке тортуре према окривљеном у полицији. Ово из разлога што у записнику о његовом саслушању у предистражном поступку не постоји ни једна околност која би довела у питање законитост његовог исказа у смислу да је исти био резултат претњи односно изнуде према тада осумњиченом АА.

При томе се из записника о његовом саслушању, сачињеном у свему у складу са чланом 289. став 4. ЗКП, поред осталог утврђује да на поступак саслушања, нити осумњичени нити бранилац нису имали примедби, при чему је осумњичени био претходно правилно упозорен на своја права прописана законом, тако да је и по налажењу овог суда већ на првом саслушању пред полицијом у присуству браниоца Срђана Лазаревића, адвоката из Крагујевца, окривљени АА слободно изнео своју одбрану у вези радњи кривичног дела које му је стављено на терет.

Наиме, окривљени АА у исказу датом у предистражном поступку је детаљно говорио о својим радњама и другим важним чињеницама и околностима извршења предметног кривичног дела, да би затим пред судом изјавио да су му у полицији претили и тукли га, па је морао да призна извршење кривичног дела, због чега је променио свој исказ из предистражног поступка.

Апелациони суд налази да првостепени суд није основано прихватио измењену одбрану окривљеног, већ је у битном као ваљан и веродостојан правилно оценио његов исказ из предистражног поступка имајући у виду да се тај исказ међусобно уклапа и потврђује другим изведеним доказима, у вези чега је дао правилне и довољне разлоге. Наиме, приликом саслушања у полицији окривљени АА је изнео бројне чињенице и околности које су могле искључиво њему бити познате и нису могле бити последица изнуђеног исказа, а што и по оцени овог суда несумњиво упућује на закључак да је тада говорио истину, те је немогуће да га је неко навео да тако говори, односно да ове чињенице измисли.

При томе је Апелациони суд имао у виду да је првостепени суд на околности сачињавања записника саслушао у својству сведока, овлашћена службена лица ПУ Крагујевац ЂЂ и ЕЕ, који су вршили његово саслушање, па је и из њихових исказа утврђено да је након предузетих мера да се открију и обезбеде трагови кривичних дела и предмети који могу послужити као доказ, приликом саслушања осумњиченог АА и сачињавања записника у свему поступљено у складу са напред наведеним чланом.

Правилност закључивања првостепеног суда у погледу свих битних чињеница везаних за извршење кривичног дела окривљеног АА заснована је на његовом исказу из предистражног поступка, потврдама о привремено одузетим предметима ПУ Крагујевац, потврдама о враћеним предметима оштећеним, исказу сведокиње ЖЖ, исказима оштећених, налазу и мишљењу вештака економско-

финансијске струке и на основу правилне оцене других доказа, који се међусобно допуњују и из којих је уследио сасвим основан закључак првостепеног суда да је окривљени Коматовић извршио предметно кривично дело.

Апелациони суд је такође ценио и остале наводе из жалбе браниоца окривљеног који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и утврђено чињенично стање, па налази да су исте неосноване и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон, када је радње окривљеног АА правно квалификовао као продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. КЗ, при чему је о извршеној правној оцени дела дао разлоге које у потпуности прихвата и овај суд, тако да се првостепена пресуда неосновано побија жалбом браниоца окривљеног због повреде кривичног закона.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Апелациони суд налази да се жалбама Основног јавног тужиоца и браниоца окривљеног првостепена пресуда неосновано побија по овом законском основу.

Наиме, Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио околности које у смислу члана 54. став 1. КЗ утичу на одмеравање казне, па је као отежавајућу околност ценио ранију осуђиваност окривљеног за иста и истоврсна кривична дела, а од олакшавајућих околности личне, породичне и имовинске прилике окривљеног, да је особа релативно млађе животне доби, нежењен без деце, без имовине, да је незапослен, да се поједини оштећени нису придржали кривичном гоњењу нити су истакли имовинскоправни захтев.

Првостепени суд је потом правилно применио одредбу члана 55а КЗ, која се односи на вишеструки поврат и окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 7 (седам) месеци у коју ће се урачунати време проведено у притвору како је наведено изреком првостепене пресуде. Ово стога што је наведеном одредбом прописано да ће суд за кривично дело учињено са умишљајем, за које је прописана казна затвора, изрећи казну изнад половине распона прописане казне, под следећим условима, ако је учинилац раније два пута осуђен за кривична дела учињена са умишљајем на затвор од најмање једну годину и ако од дана отпуштања учиниоца са издржавања изречене казне до извршења новог кривичног дела није протекло пет година, који услови су испуњени у конкретном случају. Наиме, окривљени АА више од два пута осуђиван на казну затвора у трајању од једне године за кривична дела учињена са умишљајем (пресудом Основног суда у Нишу К-1221/15 од 03.10.2018. године због кривичног дела разбојништво из члана 206. КЗ, на казну затвора у трајању од једне године, пресудом Основног суда у Нишу К-106/14 од 27.01.2017. године због кривичног дела тешка крађа из члана 204. КЗ, на казну затвора у трајању од једне године и др.) а исто тако од времена када је издржао последњу казну до времена извршења новог кривичног дела није протекло пет година, имајући у виду да је последњу казну затвора издржао 09.04.2020. године.

По оцени Апелационог суда, казна затвора изречена окривљеном од стране првостепеног суда је сразмерна тежини учињеног кривичног дела и утврђеном степену кривице окривљеног и као таква нужна и довољна да у потпуности оствари сврху кажњавања из члана 42. КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописаних чланом 4. став 2. КЗ.

Сходно изнетом неосновани су жалбени наводи јавног тужиоца о потреби изрицања казне затвора окривљеном АА у дужем трајању, односно браниоца

окривљеног за изрицање блаже кривичне санкције, посебно што у жалбама нису наведене такве чињенице и околности које би оправдале овакве предлоге.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је на основу члана 457. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Весна Митревска,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**

**Преседник већа – судија,
Радоман Спарић,с.р.**